

דף לד.

עין משפט א. הרמב"ם הל' בכורות פ"ב ה"ח

הַרְגִּיל לְבַכּוֹר שְׁיִפֵּל בּוֹ מוֹם פּ כְּגוֹן שְׁנֵתַן דְּבִלָּה עַל אֲזָנוֹ
 עַד שֶׁבָּא כָּלֵב וְנִטְּלָה וְחִתָּךְ אֲזָנוֹ. אוֹ שֶׁהֵלֵךְ בֵּין בְּרוֹזֵל
 וְעִשְׂשִׁיּוֹת שֶׁל זְכוּכִית כְּדֵי שֶׁתִּקְטַע יָדוֹ וְנִקְטְעָה. אוֹ
 שֶׁאָמַר לְנִכְרֵי לְהִטִּיל בּוֹ מוֹם. הֵרִי זֶה לֹא יִשְׁחַט עָלָיו.
 זֶה הַכֶּלֶל כָּל מוֹם שֶׁנַּעֲשָׂה לְדַעְתּוֹ אֶסּוּר לוֹ לְשַׁחֵט עָלָיו
 וְאִם נַעֲשָׂה שְׁלֵא לְדַעְתּוֹ הֵרִי זֶה שׁוֹחֵט עָלָיו:

שו"ע יו"ד סימן שיג סעיף א

א. אסור להטיל מום בבכור^א, ואפי' לגרום לו מום כגון ליתן דבלה
 ע"ג אזנו כדי שיטלנה הכלב משם ויקטע לו אזנו. וכן אסור לומר
 לעכו"ם להטיל בו מום, ואם עשה בו מום בידים או בגרמתו אין שוחטין
 אותו על ידו עד שיפול בו מום אחר מעצמו. ואם מת המטיל בו מום
 אין קונסין את בניו אחריו^ב, אלא שוחטין על פי אותו מום שעשה או
 גרם אביהם לבכור.

פ. כסף משנה: הרגיל לבכור שיפול בו מום וכו'. כבריייתא פרק כל פסולי המוקדשין
 שם. ומ"ש או שהלך בין ברזל וכו'. מעובדא דרבי צדוק דבסמוך איכא למילף הכי
 ולישנא דאו שהלך היינו לומר שהוליכו הוא שם שאם הלך מעצמו ודאי דלא הוי מרגיל
 שיפול בו מום. ומ"ש או שאמר לנכרי להטיל בו מום וכו' זה הכלל כל מום שנעשה לדעתו
 וכו'. משנה פרק כל פסולי המוקדשין (דף ל"ה):

צ. מבריייתא בכורות דף כ"ז ע"א, ועיין בח"ס הביאו הפ"ת אות א', אם בזה"ז האיסור
 הוא מן התורה או מדרבנן.

ק. שחכמים קנסו אותו ולא לבניו, ולפ"ז אם עברו ושחטו אותו, הבשר מותר לאחרים.
 ש"ך ס"ק ב'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוררים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' תרומות פ"ב הי"ד

הַתְּרוּמָה לְכֹהֵן בֵּין טְהוֹרָה בֵּין טְמֵאָה אֶפְלוּ נִטְמָא הַדָּגָן אוּ הַתִּירוֹשׁ כָּלוּ קִדְּם שְׁיִפְרִישׁ הָרִי זֶה חַיֵּב לְהַפְרִישׁ מִמֶּנּוּ תְרוּמָה בְּטְמֵאָה וְלִתְנָה לְכֹהֵן שְׁנֹאֲמַר (במדבר יח-ח) 'וְאֲנִי נֹתַתִּי לָךְ אֶת מִשְׁמֶרֶת תְּרוּמַתִּי'. אַחַת טְהוֹרָה וְאַחַת טְמֵאָה. הַטְּהוֹרָה נֹאכְלֶת לְכֹהֲנִים וְהַטְּמֵאָה יִהְיֶה בְשִׁרְפָתָהּ. אִם הָיָה שְׁמֶן מִדְּלִיקִין אוֹתוֹ. וְאִם הָיָה דָּגָן וְכִיּוֹצֵא בּוֹ מִסִּיקִין בּוֹ אֶת הַתְּנוּרָה:

הרמב"ם הל' תרומות פי"א ה"א

הַתְּרוּמָה נִתְּנָה לְאֹכִילָהּ וְלִשְׁתִּיהָ וְלִסְיִכָּהּ שְׁהִסִּיכָה הִיא כְּשִׁתִּיהָ שְׁנֹאֲמַר (תהילים קט-יח) 'וַתִּבֹּא כַמִּים בְּקֶרְבּוֹ וְכִשְׁמֶן בְּעֵצְמוֹתָיו'. וְהַשְׁתִּיהָ בְּכֹלֵל אֹכִילָהּ. לְאֹכֵל דְּבָר שְׁדִרְכוֹ לְאֹכֵל. וְלִשְׁתוֹת דְּבָר שְׁדִרְכוֹ לִשְׁתוֹת. וְלִסוּף דְּבָר שְׁדִרְכוֹ לְסוּף. לֹא יְסוּף יֵין וְחֶמֶץ. אֲבָל סֶךְ הוּא אֶת הַשְּׁמֶן הַטְּהוֹר וּמִדְּלִיק אֶת הַטְּמֵא וְזֶהוּ הַנִּקְרָא שְׁמֶן שְׁרִפָּה בְּכֹל מְקוֹם:

שו"ע יו"ד סימן שלא סעיף יט

כא. תרומה גדולה בזמן הזה שהיא לשריפה משום הטומאה שיעורה יט.

ר. כסף משנה: התרומה ניתנת לאכילה ולשתיה וכו' עד אבל סך הוא את השמן. משנה פ"ח דשביעית (משנה ב'): ומ"ש ומדליק את הטמא. פ' במה מדליקין (דף כ"ה):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

בכל שהוא ש.

הגה: ונותנה בזה"ז לכל כהן שירצה בין חבר בין עם הארץ והוא שורפה, ויכול להניחה^ת ולשורפה ולהנות ממנה בשעת שריפה, אבל זר אסור ליהנות ממנה גם בשעת שריפתה^א, אבל שאר הנאות שאינן מכלות אותה מותרות גם לזר^ב.

הגה: תרומה שלא הוכשרה אסור לשורפה, ע"כ טוב להכשירה^ג קודם המירוח כדי שתקבל טומאה ויוכל לשורפה.

יט. כב. בשנה הראשונה מהשמיטה מפרישין מעשר שני^ד וכן בשנה השנייה והרביעית ובחמישית, אבל בשלישית ובששית אחר שמפרישין מעשר ראשון מפרישין מעשר עני ונותנו לעניים, ואין בשתי שנים אלו מעשר שני. ועליו נאמר מקצה שלוש שנים תוציא את כל מעשר תבואתך^ה וכו' ובא הלוי כי אין לו חלק וכו'.

יט. כג. שנת השמיטה כולה הפקר, ואין בה לא תרומה ולא מעשרות כלל,

ש. דדוקא בתרומה הנאכלת חכמים נתנו בה שיעור, אבל לא כשהיא הולכת לשריפה שאז היא כדין תורה חטה אחת פוטרת הכרי. ש"ך ס"ק ל'.

ת. ולא חוששין שמא יבא לאכלה, לפי שהכהנים נזהרים בזה כיון שידוע לכל שאין היום תרומה שנאכלת. ש"ך ס"ק ל"א.

א. אבל כהן שמדליקה ונהנה ממנה מותר גם לישראל ליהנות ממנה גם אם יצא הכהן משם כיון שהודלקה בהיתר. ש"ך ס"ק ל"ג.

ב. מפסחים כ"ג ע"א, ועיין בגאון אות מ"ו.

ג. בזילוף מים או אחד משבעת המשקין, ואז מותר לשורפה. ש"ך ס"ק ל"ד. אבל אחר מירוח שכבר נתחייב בתרומה אסור להכשירה לקבל טומאה שאסור לגרום טומאה לתרומה טהורה. ש"ך ס"ק ל"ה.

ד. ונותנו ללוי שנאמר ולבני לוי הנה נתתי כל מעשר בישראל. וי"א שנותנו אף לכהן כן הביא הטור, והטעם שקנסו הלויים בימי עזרא על שלא עלו. ש"ך ס"ק ל"ז.

ה. היינו שיבא הלוי ויטול מעשר ראשון ואח"כ והגר והיתום והאלמנה דסתמן עניים ויטלו את המעשר שני של שנה זו שהוא לעניים, ולא תאכלנו בירושלים כדרך שאר השנים אלא הם יאכלו ושבעו. ש"ך ס"ק ל"ט.

ובחוצה לארץ שאין בה שמיטת קרקע מפרישין בשנת שמיטה, בארץ מצרים ובעמון ומואב מעשר עני^י אחרי מעשר ראשון ובארץ סוריא מפרישין בה מעשר שני^ז כמו ברוב השנים.

ושנת השמיטה האמיתית היתה שנת השי"ג^ח.

הגה: י"א אם עכו"ם מכר פירות בשביעית לישראל וגמר מלאכתו היה ביד הישראל חייבים בתו"מ^ט, ומפריש מעשר עני כדין עמון ומואב.

עין משפט ג. הרמב"ם הל' עבדים פי"ד הי"ג

הַמְקַדֵּשׁ אֶת בְּתוּי כֶּשֶׁהִיא קְטֹנָה וְנִתְאַרְמְלָה אוּ נִתְגַּרְשָׁה
 אֵינּוּ יָכוּל לְמַכְרָה שְׂאִין אָדָם יָכוּל לְמַכֵּר אֶת בְּתוּ
 לְשִׁפְחוֹת אַחֵר אִישׁוֹת. אֲבָל מוֹכְרָה לְשִׁפְחָה אַחֵר
 שִׁפְחוֹת. פִּיצֵד. מְכָרָה לְשִׁפְחוֹת תְּחִלָּה וַיַּעַד אוֹתָהּ הָאָדוֹן

- ו. לפי שהם סמוכין לארץ ישראל תיקנו במקום מעשר שני שיתנו מעשר עני, כדי שיבואו שם עניי א"י ויתפרנסו ממנו. ש"ך ס"ק מ"א.
- ז. שהיא רחוקה מא"י ואין עניי א"י יכולים לבא שם מפרישין מעשר שני כמו ברוב השנים. ש"ך ס"ק מ"ב.
- ח. וכן ימנה לעולם ז' שנים אחר ז' שנים דקיי"ל שנת החמישים עולה לכאן ולכאן. ש"ך ס"ק מ"ג.
- ט. ב"י בשם כפתור ופרח. ועיין בפ"ת שהביא בשם מהר"י מטראני בח"א סי' מ"ב שהאריך לסתור פסק זה.
- י. **כסף משנה:** המקדש את בתו וכו' עד כמו שביארנו. ברייתא שם ופסק כת"ק אלא דאיכא למידק דאמרינן התם (דף י"ח ע"ב) אפלוגתא דת"ק ור"ש ובפלוגתא דהני תנאי דתניא בבגדו בה כיון שפירש טליתו עליה שוב אינו רשאי למוכרה דברי ר"ע ר"א אומר כיון שבגד בה שוב אינו רשאי למוכרה כלומר ות"ק כר"ע ומשמע דה"פ כיון שפירש טליתו עליה האדון לשם יעוד שוב אין האב רשאי למוכרה וא"כ היאך פסק דאם יעד אותה האדון ומת האדון או גירשה וחזרה לרשות האב הרי האב מוכרה פעם שנייה ושמא י"ל דרבינו היה מפרש כיון שפירש טליתו עליה היינו אם קידשה לאחר אבל אם יעדה אדון אה"ג שרשאי למוכרה דס"ל מוכרה לשפחות אחר שפחות:

וּמַת הָאָדוֹן אוֹ גִּרְשָׁהּ וְחִזְרָה לְרִשּׁוֹת הָאָב כְּשֶׁהִיא קְטָנָה
הֲרִי הָאָב מוֹכְרָה פַּעַם שְׁנִיָּה אֶפְלוּ לְכַהֵן. וְכֵן אִם נִפְלָה
לְפָנָי יָבֵם מִן הַיְעוּד וְחָלַץ לָהּ אֶף עַל פִּי שֶׁהִיא חִלּוּצָה
פְּסוּלָה מִפְּנֵי שֶׁהִיא קְטָנָה הֲרִי נִפְסְלָה מִן הַפְּהֵנָה וַיֵּשׁ לוֹ
לְמִכְרָה לְכַהֵן הוֹאִיל וְקִדּוּשֵׁינָה תוֹפְסִין בָּהּ כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' בכורות פ"ב ה"ז

הַמְטִיל מוֹם בְּבָכוֹר - הוֹאִיל וְעָשָׂה עֲבָרָה קוֹנְסִין אוֹתוֹ
וְאֵינוֹ נִשְׁחָט עַל מוֹם זֶה עַד שִׁיפֹל בּוֹ מוֹם אַחֵר מֵאֵלָיו.
וְאִם מֵת זֶה הַחוּטָא מִתָּר לְבָנוֹ לְשַׁחֲטוֹ עַל מוֹם שֶׁעָשָׂה
אָבִיו שְׁלֵא קָנְסוּ בְּנוֹ אַחֲרָיו:

שו"ע יו"ד סימן שיג פעיף א

א. אסור להטיל מום בבכור^ל, ואפי' לגרום לו מום כגון ליתן דבלה
ע"ג אזנו כדי שיטלנה הכלב משם ויקטע לו אזנו. וכן אסור לומר
לעכו"ם להטיל בו מום, ואם עשה בו מום בידים או בגרמתו אין שוחטין
אותו על ידו עד שיפול בו מום אחר מעצמו. ואם מת המטיל בו מום
אין קונסין את בנו אחריו^מ, אלא שוחטין על פי אותו מום שעשה או
גרם אביהם לבכור.

ב. כסף משנה: המטיל מום בבכור וכו'. במשנה פרק כל פסולי המוקדשין (דף ל"ד)
פלוגתא דתנאי ופסק כחכמים. ומ"ש ואם מת זה החוטא מותר לבנו לשחטו וכו'. שם
בעיא דאיפשיטא:

ג. מברייתא בבכורות דף כ"ז ע"א, ועיין בח"ס הביאו הפ"ת אות א', אם בזה"ז האיסור
הוא מן התורה או מדרבנן.

ד. שחכמים קנסו אותו ולא לבניו, ולפ"ז אם עברו ושחטו אותו, הבשר מותר לאחרים.
ש"ך ס"ק ב'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

דף לד:

עין משפט א.

הרמב"ם הל' טומאת צרעת פ"י ה"ג

מי שנקצצה בהרתו: כלה שלא בכונה טהור. קצצה בכונה אם קצץ כל הבשר החי המקיפה אפלו כחוט השערה אין לו טהרה עולמית. קצצה בצמצום אין לו טהרה עד שתפרח בכולו:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' טומאת צרעת פ"י ה"ב

התולש סימני טמאה: או שפכה את המחיה עד שלא בא אצל כהן הרי זה טהור. וכן אם עשה כן בימי הסגר הרי זה טהור לאחר ימי הסגר. ואם תלשן אחר שהחלט בקהן הרי זה מחלט כשהיה ואין לו טהרה עד שתפרח הצרעת בכולו או עד שתתמעט בהרתו מכגריס:

ג. כסף משנה: מי שנקצצה בהרתו וכו'. שם: ומה שכתב קצצה בכונה אם קצץ כל הבשר החי וכו'. שם קצצה מתכוין ר"א אומר לכשילוד לו נגע אחר ויטהר ממנו וחכ"א עד שתפרח בכולו וכתב רבינו שם כבר בארנו בתוספתא כי כאשר חתך הבהרת בכללה עם קצת בשר חי המקיף בה משטח הגוף הנה אין לו טהרה עולמית לדברי הכל חתך קצת הבהרת ונשאר ממנה כל שהוא הנה הוא יטהר כשתפרח בכולו לדברי הכל ואמנם חלקו במשנה כשחתך בצמצום והלכה כחכמים עכ"ל. וכתב רבינו שמשון דטעמא משום דהיכא דעקר הנגע כל כך דקצץ עמה בשר חי ראוי לקנסו טפי וכששייר ממנה לא קנסינן ליה כולי האי כשלא דקדק לחטט אחריה עכ"ל. ולע"ד נראה דטעמא משום דכיון דאין לו טהרה עד שתפרח בכולו כשקצץ בשר החי המקיפה והדר פרחו בכולו חזינן למקום אותו בשר חי המקיפה כאילו עדיין אותו בשר חי עומד שם והרי לא פרחו בכולו:

ס. כסף משנה: התולש סימני טומאה וכו'. משנה פרק שביעי דנגעים וכו' עקיבא שהודה לו ר"ג ור' יהושע ואמרו לו יפה אמרת כדאמרין בתוספתא: ואין לו טהרה וכו'. שם וכחכמים:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' טומאת צרעת פ"ט ה"ח

חָתַן שֶׁנִּרְאָה בּוֹ נִגְעָה נֹתְנִין לוֹ כָּל שְׁבַעַת יְמֵי הַמְּשֻׁתָּה. וְכֵן אִם נִרְאָה בְּבִגְדָיו אוֹ בְּבֵיתוֹ אֵין רוֹאִין אוֹתָן עַד לְאַחַר הַמְּשֻׁתָּה. וְכֵן בְּרִגְלָה נֹתְנִין לוֹ כָּל יְמוֹת הַרְגֵּל שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא יד-לו) 'וְצָוָה הַכֹּהֵן וּפָנּוּ אֶת הַבַּיִת' וְגו' אִם הִמְתִּינָה תוֹרָה לְדַבֵּר הַרְשׁוֹת שְׁלֵא יִטְמְאוּ כְּלָיו קַל וְחֹמֶר לְדַבֵּר מְצָוָה:

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' עבדים פ"ח ה"א

הַמוֹכֵר אֶת עַבְדּוֹ לְעֶכּוֹ"ם יֵצֵא בֶּן חוֹרִין * וְכוּפִין אֶת רַבּוֹ לְחִזּוֹר וְלִקְנוֹתוֹ מִן הָעֶכּוֹ"ם עַד עֲשָׂרָה בְּדָמָיו וְכוּתֵב לוֹ גִּט שִׁחְרוּר וְיוֹצֵא. וְאִם לֹא רָצָה הָעֶכּוֹ"ם לְמָכְרוֹ אֶפְלוּ בַּעֲשָׂרָה בְּדָמָיו אֵין מְחִיבִין אוֹתוֹ יְתֵר. וְקִנְסָה זֶה אֵין גּוֹבֵינן

ע. כסף משנה: חתן שנראה בו נגע וכו' וכן ברגל נותנין לו כל ימות הרגל. פרק ג' דנגעים:

פ. כסף משנה: המוכר את עבדו לעכו"ם יצא בן חורין. משנה פרק השולח (דף מ"ג) ופירש"י יצא בן חורין אם ברח מן העכו"ם או שקנסוהו ב"ד לפדותו כדאמרינן לקמן כשיפדנו לא ישתעבד לו וקנס חכמים הוא שהפקיעו מן המצות. ומ"ש וכופין את רבו לחזור ולקנותו מן העכו"ם עד עשרה בדמיו. שם מימרא דריב"ל וכלישנא בתרא. ומ"ש וכותב לו גט שיחרור ויוצא. פשוט הוא. ומ"ש וקנס זה אין גובין אותו ודנין אותו אלא בב"ד מומחין. כן כתב הר"ף וז"ל וחזינן לגאון דקאמר דלא מגבינן האי קנסא אלא בא"י אבל בח"ל לא דלא מגבינן קנסא בבבל עד כאן לשונו והרא"ש כתב ותמהתי על דברי הגאון דמה ענין זה לקנסות דאין גובין בבבל דהיינו קנסות שחייבה תורה ואין גובין אותן בבבל משום דבעינן מומחין ואין סמוכים בבבל אבל אם חכמים תיקנו קנסות לעשות סייג לתורה למה לא יגבו אותם בבבל עכ"ל ורבינו כתב כדברי הגאון והר"ף. ומ"ש ואם מת המוכר אין קונסין את היורש וכו'. שם בעיא דאיפשיטא:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

אוֹתוֹ וְדָנִין אוֹתוֹ אֶלֶּא בְּבֵית דִּין מְמַחִין. וְאִם מֵת הַמּוֹכֵר
אֵין קוֹנְסִין אֶת הַיּוֹרֵשׁ לְהַחְזִיר אֶת הָעֶבֶד לְשִׁחְרוּר:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' יום טוב פ"ז ה"ד

וְאִסּוּר לְאָדָם שְׂתִתְּכּוֹן וַיֵּאָחֵר מְלֹאכּוֹת אֵלוֹ וְכִיּוֹצֵא בָּהֶן
וַיְנִיחֵם כְּדֵי לַעֲשׂוֹתָן בְּמוֹעֵד מִפְּנֵי שֶׁהוּא פְּנוּי. וְכָל הַמְּכֹנֵן
מְלֹאכְתּוֹ וְהִנִּיחָהּ לְמוֹעֵד וַעֲשָׂאָהּ בְּמוֹעֵד בֵּית דִּין מְאַבְדִּין
אוֹתָהּ וּמִפְּקִירִין אוֹתָהּ לְכָל. וְאִם כּוֹנֵן מְלֹאכְתּוֹ וּמֵת אֵין
קוֹנְסִין בְּנוֹ אַחֲרָיו וְאֵין מְאַבְדִּין אוֹתָהּ מִמֶּנּוּ. וְאֵין מוֹנְעִין
הֵבֵן מִלַּעֲשׂוֹת אוֹתָהּ מְלֹאכָה בְּמוֹעֵד כְּדֵי שֶׁלֹּא תֵּאבֵד:

עין משפט ו.ז. הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פ"א ה"ג

הַחּוֹרֵשׁ אֶת שְׂדֵהוּ * אוֹ נֶרֶה אוֹ זְבֻלָּה בְּשִׁבְעֵית כְּדֵי
שֶׁתְּהִיָּה יָפָה לְזִרְעָה בְּמוֹצָאֵי שְׁבִיעֵית קוֹנְסִין אוֹתוֹ וְלֹא
יִזְרְעֶנָּה בְּמוֹצָאֵי שְׁבִיעֵית. וְאֵין חוֹכְרִין אוֹתָהּ מִמֶּנּוּ כְּדֵי
לְזַרְעָה אֶלֶּא תְּהִי בּוֹרָה לְפָנָיו. וְאִם מֵת יִזְרְעֶנָּה בְּנוֹ:

צ. כסף משנה: החורש את שדהו וכו'. משנה פ"ד דשביעית (משנה ב') שדה שנטייבה
או שנדיירה לא תזרע במוצאי שביעית: ומ"ש ואין חוכרין אותה ממנו. גם זה משנה
ג' שם חוכרים נירים מן העכו"ם בשביעית אבל לא מישראל. ומה שכתב ואם מת יזרענה
בנו. שם בירושלמי ובפרק מי שהפך (דף י"ג) ובפרק השולח (דף ל"ה): ובפרק כל פסולי
המוקדשין (דף מ"ד):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט זז.

הרמב"ם הל' בכורות פ"ב ה"ז

הַמְטִיל מוֹם בְּבָכוֹר ק הוֹאִיל וְעָשָׂה עֲבָרָה קוֹנְסִין אוֹתוֹ
וְאִינוֹ נִשְׁחָט עַל מוֹם זֶה עַד שְׂיִפֵּל בּוֹ מוֹם אַחַר מְאֲלָיו.
וְאִם מֵת זֶה הַחוּטָא מִתָּר לְבָנוֹ לְשַׁחֲטוֹ עַל מוֹם שְׂעָשָׂה
אָבִיו שְׂלֵא קִנְסוּ בְּנוֹ אַחֲרָיו:

שו"ע יו"ד סימן שיג סעיף א

עין לעיל דף לד. עין משפט ג

ק. כסף משנה: המטיל מום בבכור וכו'. במשנה פרק כל פסולי המוקדשין (דף ל"ד)
פלוגתא דתנאי ופסק כחכמים. ומ"ש ואם מת זה החוטא מותר לבנו לשוחטו וכו'. שם
בעיא דאיפשיטא:

*****
את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com